

Szerző:

Nagy Menyhértné –Vica
Minden jog fenntartva

Borító:

Boris László – Boris fotó Hódmezővásárhely

Szerkesztette és válogatta:

Tárogató Hangján Baráti Közösség

2015.

Tél előtt

Ledobja rozsdá palástját az ősz, csupasz karjukat mutogatják a fák.
Mennyi szép emlék, hang bújt el köztük, sietve, követve lombok árnyékát.
Most minden olyan csendes és szomorú, néma szája mormolja az imát:
Elmondja panaszát, lelkembe írja bánatát, elmúlt, vége - sírja már.
Bólogatnak az ágak, nemrég szenvedélyesen tüzelt a lüktető nyár...
Elmúlt a csoda, vége lett a pezsgő létnek, kopár, hideg lett a határ.
Néha egy nesz, kicsi mozdulat, a riasztó, nagy csendet megtörő talány...
S a visszatérő, halk ürességbe ereszkedik megint a társas magány.

Kagylóhéj

Oly csendes lett minden, bezárult egy ajtó.
Még azelőtt csukódott, hogy láttam volna,
Mögötte íródott életet, csodát, mely
Enyém lehetett: a váratlan szépséget.
Vad és fennkölt hatalma végleg megrettent.
Hidat feléget, kies úton irányít.
Csalódás - fájdalom vér - testvérek, űzik
Világgá bolond szívemet. Megállít, izzít,
Képes a harcra, kíméletlenül taszít
Le a porba. Lelök, felemel, megérint,
Majd elszalad megint - utolérhetetlen.
Boldogság édes madara, nem feledem!

Homok-émlékek

Ujjaim közt pereg a homok,
Álmaimban még rád gondolok.
Emlékszemcsék folynak el tova
Szemem előtt életem sora.

Annyi minden, ami bennem van.
Merész az érzés, határtalan.
Kendőzetlen arccal felém tart
Szembenézni rád minduntalan.

Az éjjel gyógyító homályát,
Vagy a hajnal, - álmodó csendjét
Segít átélni pillanatra,-
Az ész tudja a korlátokat.

Néma sikolyként szakad fel, de
Csitt' szívem, - aludj csak el, feledj!
Ujjaim közt pereg a homok.
Álmaimban még rád gondolok.

Visszanézés

Felhők mögé térdelt a fáradt őszi nap.
Ködös fátyol takarja el tőlem arcodat.
Nem hallhatom én már soha hangodat,
Nekem már csak az örök hiány maradt.
Szikrázó napsütésben boldognak láttalak,
Meglletem, s elmúlt mind pillanatok alatt.
Eltakarta fájó igazam a csalárd gondolat.
Nem hittem el, hogy tényleg megtaláltalak.
Keringve körbe percek, hónapok múltak.
Keserű magány volt a választott hangra.

Megérteni késő, a múlt, már tovahaladt.
Szinte állandóan hiány kíséri napjaimat.
Felérni ésszel, hogy csak ma és holnap?
A múlt égető, fájó talány, Te így akartad.
Kívánnám, hogy mégis szeresd a múltat,
Hisz' ebben, - ketten voltunk hatalmasak.

Ködös álm...

Kerülget a szürke álm mostanában szinte minden éjjel, beleivódik emlékeimbe, napjaimba. Kitörölhetetlen nyomot hagyva a reggeli kelések hangulatán.

Tétova mozdulatok, pillanatok érnek utol a másodperc tört része alatt. Meglódítva a fantáziát és emlékeket, a gondolatok seregét...

Minden pillanat a reménytelen egyhangúság ellen szólít fel, belekiabál a tükörbe, ami előttem van, megmutatva a gyötrő bizonytalanság ráncait.

Minden nap hozza a maga lehetetlenségét, és estére eljutunk a végére. Harc és harc minduntalan.

Magunkkal, álmokkal, emberekkel, célokkal.

Kendőzetlen boldogságot szeretnék, szép arcokat és tisztaságot, őszinte érzéseket és becsületet.

Megy a lélek az útvesztőkön keresztül, át a gátakon, viharon és mire kéne-, nem tud megállni, megszokta, hogy harcolni kell...

Hiába a vágta, ha vége az útnak meg kell állni...

Sajgó bizonytalanság és ármányos gondok, menekülne a lélek előlük, de nem engedik.

Mennyi az ember lélekterhe? Mi az, amit már nem bír el, és nemet mond?

Segítséget kérek, hogy elviseljem, megtaláljam a középutat, tudom a kereszt mindig csak annyira nehéz, hogy vinni tudjuk...

Ezt írja az ősi hit. Megpróbálom, és nem adom fel, a szürke sereget elkergetem, és a szeretet emléke kopog be újra megnyugtatón.

Gondolat-éj

Éjszaka van, lassan elcsendesedik minden. Halk zajok, szuszogások, a rádió kellemes, csendes zsongása... Mind azt sugallja, hogy nyugszik, - pihen a test és a lélek.

Néha megzavarja a csöndet a tücsök ciripelése, vagy egy sietős autó, de nyugalom van mindenhol.

Az ember éjszaka magában hajlamos elgondolkodni és sokféle dolog eszébe jut...

Különböző emlékek, kósza kedves gondolatok, és utána jönnek a fájó, nehéz sebek...

Nem akarom! Nem szabad ezt a szép estét elrontani... Pedig de jó lenne - ugye – egyszer levetkőzni, levenni, mint egy kabátot. Félredobni... Menj innen! Jó lenne biz' a!

Sajnos nem így működünk. Gyerekkorunktól gyűjtjük össze és raktározzuk minden gondunk-bajunk... Mintha muszáj volna?

Pedig, hatalmas tudásunk van ellene! A szó! Az emberi szó hatalmas, - olyan mintha egy gyengén csobogni kezdő kis patak lassan dagadna egy hatalmas folyammá, hogy még több gondolat legyen kimondva...

Hiszen mindenre van szavunk!

Nincs olyan dolog a világon, amit el ne tudnánk egymásnak mondani...

Talán rá kellene jönnünk a SZÓ igazi hatalmára!

Oly keveset beszélünk egymással, pedig az ember legnagyobb barátja a beszéd, - akármit teszünk... ha szólunk, igazi hatalom van a kezünkben...

Van még egy csoda: az ének.

Lelkünk ünneplőt vesz ilyenkor, - mintha feltöltődnénk örömmel.

A legtöbb ember mosolyog, ha énekel, - érezzük, hogy ez jó, igazi és boldogító.

Talán a világban kevesebb nyomor, harag és bűn lenne, ha tudnánk egymás szemébe nézve élni, beszélni, szeretni.

Pedig, oly kevés, szinte semmibe sem kerül...

Egy-két szó, őszinte, szívből jövő mosoly és már nem is olyan nehéz a lélek legbelül...

Fogd a kezem

Hálás vagyok a sorsnak, mert vagy nekem,
Melegíted át a szívem, életem vagy.
Gondolhatok jóra, szépre, de többet
Nem kaphatok a sorstól, mint Te magad.
Halott lelkem ébresztetted fel álmából.
Rideg télből varázsoltál verőfényes nyarat.
Kietlen pusztaságból csodálatos oázist,
Kiszáradt kútból hatalmas zuhatagot.
Nem kérek a sorstól semmit - csak azt,
Hogy érezzed a szívedben ugyanazt,
Mikor a kezem szelíden kezdedhez ér,
Kívánjad őszinte szívvel azt, amit én.

Fekete a fehérben

Károgó varjak raja hajszol sötét erdőn keresztül,
Úz előre, mint vadász a nyulat kitartóan, kegyetlenül.
Elér a fájdalom, letarol, engedek tehetetlenül.
Minden erőm kevés, a feneketlen sereg megöl.
Megadom a sorsnak, vigye hát, ha akarja!
Csak a szívem dobbanását elvenni ne tudja!
Majd ha eljön az idő és végleg haza kell térni...
Akkor viheti hangosan, vadul, a lelkem akkor is
Szárnyalhat felette szelíden mozdulatlanul...
Csodálkozva nézi majd a sok fájdalmat, amit
Okoztak mások és én magam is lenn a földön.
Hogyan is érthetné azt az ember - a tökéletlen,
Ha a másik életét átélni soha sem bírja?

Mi a fontos?

Keresi az ember folyton, kerek égen - végül megvan.
Nem tudja, hogy, a szálka helyett gerenda lapul..
Megint csak a lelkem kapott és így maradt legalul..
Belém fagy a szó, az érzés, mindenhol felszín van.
Vesznék el, mint vergődő kisgyerek az erdő közepén,
Meglelve a kivezető, reményt adó ösvényt, de újra Veled..

Az élet

(Kis szösszenetek, így délután)

A miénk ez mind!

Zene, zene! Millió hang munkál a múltban...
Elevenen él, és az ember szíve, míg dobban,
Örökké a csodák udvarából hallhatja.
Szirének dallama, szférák kottája,
Hatalmas csoda, a lélek katarzisa.
Muzsika, színek és versek...
Csodái az emberi létnek!

Vágyak...

Fáj, mert nem tudok elég lenni,
Igazi részeddé szeretnék válni.
Minden gondolatod eleje és vége,
Csak ennyi lenne a vágyam érted.
Elveszett a határ és az akarat.
Nincs semmi más csak a tudat.
Megtetheged, hogy elmész, megtetheged,
De szíved akkor örökre bennem ég.
Világít a sötét éjszakában örökké...

Esti dal

Lecsorog a nap fájdalma a horizonton...
Látom a kint, mit okozott gondolatom.
Kérem az éjjeli csodát, vesse meg ágyam,
Míg bánatos fejem a vállaidra hajtom.
Keresem a szemed tüzében magam, de
Mindig csak a kérdést látom benne...
Leszel e még vérem hevének tisztító tüze?
Lehet a sok szépséget átadni belőlem?
Megérjük – e a csodát még mi ketten?
Halk tücsök - zene a fülem mellett,
A fűbe heveredve nekem ciripel - s neked.
Az este fájdalma még sose érződött ennyire,
Belelátni a tiszta szemedbe, érzem a lelked.
Közel engedni a pillanat hevét, remélni őszintén...
Segíts életben tartani a mélabús szívem,
Megtalálni újra és újra, ami örökre a tied...

*

Árpád könnye

Nagy László (Fiam verse)

Szárnyaszegett népemnek,
Kik lelkükben éheznek,
Szánom-e rímeket -
Hátha csak felébred.

Szóból sokszor éldegélt,
Szenvedett a semmiért.
Miből legyen ereje,
Ha már nincsen semmije?

Éhen boldog anyáknak,
Hullafáradt apáknak,
Lélektelen mamának,
Meghasonlott papának.

Kiknek a kenyér: áldás,
S minden forintért hálás,
Kiknek malom az élet -
Mi testüket
Őrli meg..

Ezer forint hetente,
Kisgyermeknek fél zsemle,
Közben Pesten ujjongás:
"Jól megy nekünk,- nem vitás!"

Jó magyarnak hazugság,
Reggelid a vacsorád.
Tegyél félre, barátom,
Majd megérik, meglátod!

400 hazug öleb ugat,
Édesapád majd megszakad,
Minden rendben, nem kell félni,
Mondja mindig, s megy henyélni.

Ez kell nektek, mondják bőszen,
Vegyél sokat, végezd őszen
Országodért bármit, magyar
Míg honfölded
El nem kapar..